UNITARISK SAMFUND

O

N. A.
A.

fr 8012.

87GA74454

Ex Libris

Nasjonalbiblioteket

Salmer og Sange

af

Kristofer Janson.

Kristiania.
Trykt i Oslo Prentevark.
1901.

Indhold.

			No.	Side
Daabssalme.	(Vi kommer med vort Barn, vor Skat)		8.	9.
Nadversalme.	(Vi mindes dig vor Broder fin)		9.	11.
Julesalmer.	(Juleklokker, kim nu mildt) . .	I	12.	14.
do.	(Barnet laa i Buggen trang) .	II	12.	15.
do.	(Guds Søn kom ned til Jorden)		31.	43.
do.	(Vi synger til Jul om Fred) .		41.	58.
Nytaarssalmer.	(Det gamle Aar det synker)		14.	17.
do.	(Fremad, fremad)		15.	18.
Paaskesalmer.	(Opstaa, opstaa Muldets Frø)		13.	16.
do.	(Jesus er opstanden)		40.	57.
Pinsesalme.	(Kom Guds Aand med Haab)		11.	13.
Bryllupssalme.	(Brudekransen er Elskovs Drøm)		33.	45.
Sølv- og Guldbryllupssalme.	(Fred Gamle)		36.	52.
Begravelsessalmer.	(Døden tror, at den kan dræbe)	I	16.	19.
do.	(Sænker ham stille) . .	II	16.	21.
do.	(Du deilige Barn) . . .		47.	64.
Indgangssalmer.	(Liden Fylking er vi) . .		1.	1.
do.	(Vi har en Fader evig god)		3.	4.
do.	(Stille, stille Herren er nær)		4.	5.

			No.	Side
Indgangssalmer.	(Jeg beder dig ikke om Rigdom)		6.	7.
do.	(O lad mig faa læne)		7.	8.
do.	(Saa kun, saa)	I	34.	46.
do.	(Hvem skal saa?)	II	34.	47.
do.	(Jeg er en Saamand)	III	34.	49.
do.	(Fuld Luften er af hvide Sæd)	IV	33.	50.
do.	(Min Gud du Streng)		39.	56.
do.	(Hvor Himlen gløder)		50.	67.
Gud.	(Hvor skal jeg sly)		20.	27.
do.	(Jeg ser dig Almagts Gud)		22.	30.
do.	(I den Høiestes Haand)		42.	59.
do.	(Hvor saligt at hvile)		48.	65.
do.	(Herren er stor)		54.	72.
do.	(Vi drives og tumles paa Livets Sjø)		63.	81.
Jesus.	(Jesus vandrer rundt)		29.	41.
do.	(Brødre, Brødre vil I vide)		44.	61.
do.	(Veiene fyldes, Mængden haardt sig trænger)		66.	84.
do.	(Pigen er ikke død, hun sover)		69.	87.
do.	(O lad mig faa sidde her ved din Fod)		70.	89.
do.	(Dyppet i Dødsangstens Rædsel)		71.	90.
do.	(Mellem Jord og Himmel)		30.	42.
do.	(Helt fra Golgata)		52.	69.
Jesu Ord.	(Jesu Ord elsker jeg over alt)		19.	25.
do.	(Nu Brødre, Søstre, o lytter til)		27.	37.
do.	(I Brødre, Søstre, o hører paa)		28.	39.
do.	(Lad Smaaborn kun komme)		46.	63.
do.	(Samler, samler Himmelskatte)		51.	68.
do.	(Forlorne Sønner)		43.	60.
do.	(Naar Fred skal engang)		67.	85.
do.	(Guds Rige er ikke det og det Sted)		68	86.
do.	(Jeg kommer ikke med Fred)		72.	91.
Bibelen.	(Du kjære, kjære Bibelbog)		18.	24.
Guds Barn.	(Jeg er Guds Barn)		10.	12.

			No.	Side
Vort Kald.	(Vi er skabte til at elske)		17.	23.
do.	(Vi blev skabt som Guds Sønner)	I	21.	28.
do.	(Jeg er skabt til at prise) . . .	II	21.	29.
do.	(Er det sandt, som Mange synge)		23.	32.
do.	(Jesus er Guds Søn, du er det og)		5.	6.
do.	(Reis op dit Hoved)		38	55.
do.	(Hvad skal jeg give dig)		49.	66.
do.	(Giv mig din Haand)		53.	70.
Længsel efter Gud.	(Hvad er det for en Længsel)		25.	35.
do.	(Jeg drømmer saa tit) .		62.	80.
do.	(Til Himmelen Aanden min længes)		65.	83.
Jødegud og Kristengud.	(Se Jødeguden er affat)		37.	54.
Guds Kjærlighed.	(Man siger her, at Gud har nok)		26.	36.
do.	(Er du stundom til Laatt[og Glis)		55.	73.
do.	(Lad Bølgerne slaa) . .		61.	79.
Broderkjærlighed.	(Op Brødre, skynder Eder)		24.	33.
Trøst.	(Aldrig der er saa mørk en Sky) . .		32.	45.
Englevagten.	Der siges om Israels gamle Helt)		45.	62.
Hjemad.	(Nu gaar det paa Veien hjemad) .		59.	77.
Morgensang.	(Vaagn op min Sjæl)		57.	75.
Aftensang.	(Naar Kvelden sænker sig) . . .		58.	76.
Kveldsbøn.	(Du kjære Gud Fader)		56.	74.
Bøn i Sygdom.	(Herre, forløs mig dog snart)		60.	78.
Sommersang.	(Jeg vandrer ensom paa Heien)		64.	82.
Afholdssang.	(Frem mod Drikken)		2.	2.
Slutningssalme.	(Fader vi takke dig)		35.	51.

Kristen Kampsang.

Tone: Af Frelsesarmeens Sange.

Solo:

1. Liden Fylking er vi, Venner,
en Gang skal vi blive stor,
Frø af Nyt Gud altid sender
i det Gamles smuldne Jord.

Kor:

Fremad, Brødre! frem til Seier!
fremad gjennem Død og Grav!
Verdens Fremtid vi jo eier,
Sorg og Synd vi kaster af.

Fordom skal ei evig raade,
Mørket evigt skjule Gud,
Sandhed sprænger Dogmers Gaade,
Sandhed skal fri Folket ud.

Kor:

Fremad, Brødre! o. s. v.

Jesus vil vi freidigt følge,
vinde Navnet af Guds Søn,
i hans Spor gaar Kampens Bølge,
men bag Korset Seirens Løn.

Kor:

Fremad, Brødre! frem til Seier!
fremad gjennem Død og Grav!
Verdens Fremtid vi jo eier,
Sorg og Synd vi kaster af.

Aaben Favn skal alle møde,
ja hver Broder god og sand,
kald ham Hedning eller Jøde,
blot han elsker Gud og Mand.

Fremad, Brødre! o. s. v.

Fremad da for Kjærligheden!
frem for Troen paa os selv!
den, som længes efter Freden,
naar den først bag Fordoms Elv.

Fremad, Brødre! o. s. v.

Afholdssang.

Samme Tone.

Solo:

2. Frem mod Drikken, hvor du taber
Krop og Sjæl i Draaben dyr.
Frem mod Drikken, den som skaber
Menneskет til ækelt Dyr.

Kor:
Frem til Kamp for Fred og Lykke,
frem til Værn for Slægt og Hjem,
Hjemmets Renhed er vort Smykke,
derfor Mænd og Kvinder frem!

Raahed bor i Drankers Die,
Liderlighed paa hans Mund,
Sygdoms Hær og Nød og Møie
vokser op af Glassets Bund.
Frem til Kamp o. s. v.

Tusind Slægters Blod og Kræfter,
tusind Mødres Bøn og Graad,
som et Lim ved Glasset hefter
med fortvivlet Skrig om Raad.
Frem til Kamp o. s. v.

Spildte Hjem og brudte Hjerter
staar forkullet, hvor du fer,
skal vi øge disse Smerter?
skal vi offre endnu fler?
Frem til Kamp o. s. v.

Brødre, Søstre, lad os bygge
op vor Ære og vort Land,
dræb Uhyret, saa vi trygge
priser Gud og priser Mand.
Frem til Kamp o. s. v.

3. Vor Tro.

Tone: Der er en Kilde fyldt med Blod.

:,: Vi har en Fader evig god :,: *)
du er hans Datter og Søn,
:,: han sones ikke ved Skræk og Blod, :,:
men tilgi'r Syndres Bøn.

Kor:

Brødre, lader os vandre
i Guds Kjærlighed!
vort Løsen: elsker hverandre!
vor Hilsen: et Guds Fred!

:,: Vi har en Høvding, herlig, stor, :,:
vor Broder Jesus Kristi,
:,: og hver, som følger hans sikkre Spor :,:
skal seire med ham forvist.

Brødre! lader os vandre o. s. v.

---

*) For Melodiens Skyld maa de sidste Ord i hver første og tredie Linje gjentages to Gange, saa at f. Eks. første Vers kommer til at lyde saa:

Vi har en Fader evig god, evig god, evig god,
vi har en Fader evig god,
du er hans Datter og Søn.
han sones ikke ved Skræk og Blod, ved Skræk
og Blod, ved Skræk og Blod,
han sones ikke ved Skræk og Blod,
men tilgi'r Syndres Bøn.

:,: Hvo Gud kan elske uden Svig :,:
og hjelpe de andre frem,
:,: hans Hjem det bliver et Himmerig :,:
og Himmerige hans Hjem.

Kor:

Brødre! lader os vandre
i Guds Kjærlighed!
vort Løsen: elsker hverandre!
vor Hilsen: et Guds Fred!

Guds Nærhed.

Tone af Mozart.

4. Stille! stille! — Herren er nær!
fræfke Spotter! o dæmp din Vildhed!
tause Sørger! o se hans Mildhed!
stille, stille! Herren er nær!

Herren er nær hos dig hver Kvæld,
Herren er nær hos dig hver Morgen,
vugger Glæden og vugger Sorgen,
dugger den af sin Kjærligheds Væld.

Herren er nær hos dig hver Dag,
følger dig i dit travle Virke,
lokker med Toner fra sin Kirke
Aanden til høiere Vingeslag.

Føler du ikke hans Kjærlighed?
ser du ikke hans hellige Øie
vaagende over dig fra det Høie?
følgende trofast hvert dit Fjed?

Vunden han læger, som Uret slog,
Taaren han tørrer hos dem, som græder,
Glemselens Vinger han kjærligt spreder
over hver Synd, som til Angren tog.

Nævn mig et Sted, hvor han ikke er!
nævn mig en Sjæl, han nænner at glemme,
hvem han ei kalder med lokkende Stemme.
Stille, stille! Herren er nær!

Gudsbilledet.

Samme Tone.

5. Jesus er Guds Søn — du er det og.
Menneske! vend dit Aasyn mod Himlen!
Ligesom Jorden blandt Stjernevrimlen
du er Gud Herrens lysende Sprog.

Menneskedyret, Kjødklumpen sterk,
Drikkeren, som du ser ravende traske,
de er kun Slægtens udbrændte Aske,
Vraget af Herrens saa stolte Verk.

Sørg kun, men sid ei med bævende Mund,
som Jeremias med Klagens Smægten,
Arbeid alene kan frelse Slægten,
Arbeid, Arbeid til sidste Stund.

Byg dig selv op til Jesu Maal,
følg hans tornede, lysende Bane,
bær for de andre hans seirende Fane
i dine Gjerningers stille Taal.

Da skal paa Slægtens nedbrudte Hvælv
Templet reises til Herrens Ære,
stolt skal det denne Indskrift bære:
Gud hjelper den, som vil hjelpe sig selv.

6. Bøn.

Tone: Nu titte til hinanden de fagre Blomster smaa.

Jeg beder dig ikke om Rigdom og om Magt,
om Ære, du min Gud og alles Fader,
men kun om at faa tro paa det Ord, du har sagt,
at du aldrig, aldrig mig forlader.

Jeg beder om din Hjelp til at være helt mig selv,
at være sand, selv naar jeg gaar i Blinde,
Jeg beder om din Kraft til i Fristelsens Elv
staa opreist og gjennem Strømmen vinde.

Jeg beder om din Aand for at lægge Fadervor
som Vigsel paa mit Hjem og paa mit Virke,
at føle, du er nær mig, ihvor jeg end gaar
i Vrimlen, paa Gade, som i Kirke.

Jeg beder om dit Lys til at søge mer og mer
for altid mer og mer af dig at finde,
jeg beder om at sukke, i hvad der end sker:
„din Vilje ske herude som herinde!"

Jeg beder at faa elske med Jesu Kristi Lyst
de Faldne, de Forskudte og de Arme,
jeg beder at faa trykke alt skabt til mit Bryst
med Kjærlighedens Bøn og Haab og Barme.

Og skal jeg saa forfølges og lide med din Søn,
mit bedste Ord forvrængt og banlyst høre,
o lær mig da at bede af Hjertet den Bøn:
„Tilgiv dem, de ved ei, hvad de gjøre!"

7. Liv i Gud.

Samme Tone.

O lad mig faa læne mit Hoved til dit Bryst,
min Gud, min Fader, du Algodheds Kilde!
og naar mit Sind vil bruse, o gjør du det tyst
med dine Ord, med dine Hænder milde.

O lad mig faa lytte til dit varme Hjerteslag,
til mit i samme Takt kan roligt banke,
og lad mig suge Næring af din evige Dag,
saa Mørket flyr fra Vilje, Sind og Tanke.

O laan mig dine Dines mildt hellige Daab,
naar Synden for mit Syn og Dom er stillet,
saa Haabet jeg kan skimte, hvor der er intet Haab,
hvor Dyret synes at ha' knust dit Billed!

O lær mg ret at kaste al Sorgen paa dig,
naar den vil bli for tung for mig at bære,
og styrk dit Barn at blive dig mer og mere lig
til ikke blot at synes men at være.

Ja lad mig faa hvile mit Hoved ved dit Bryst,
min Gud, min Fader, herlighøie Skaber,
saa dig jeg føler bag al min Smerte og Lyst,
saa dig jeg føler seire, naar jeg taber.

Daabssalme.

Tone: Vor Herres Jesu Mindefest.

Før Daaben:

8. Vi kommer med vort Barn, vor Skat,
o, sign det Gud ved Dag ved Nat!
vug du det paa din stærke Arm,
og led det gjennem Livets Larm!

Vis os, Forældre, rette Vei,
at gi' det helt og fuldt til dig,
at op det vokser stærk og sund,
at bli' dit Barn med Haand og Mund.

Lær det, o Gud, ved daglig Daab,
at tvætte ren sin Sjæl i Haab,
og falder det paa Kampens Vei,
o, hjelp det Gud at reise sig!

Ja giv det du dit Fredens Kys,
saa Tro og Tanke bliver lys,
at se det kan i al sin Nød,
hos dig er Seir mod Sorg og Død.

Efter Daaben:

Velkommen Lille atter vær,
med Jesu Kors du signet er,
at bli' ham lig i Aandens Glød,
i Liv, i Tro, i Haab, i Død.

Ja, skrevet ind, trods Tvivl og Ban,
til Frihedens haandgangne Mand,
til Kamp for Retfærd og for Fred,
for Broderskab i Kjærlighed.

O voks dig stærk ved Aandens Daab,
og skuf ei vores Drøm og Haab,
saa synger vi med hvide Haar:
han er Guds kjære Søn — og vor.} hvis en Gut.
hun er Guds Datter, hun — og vor.} hvis en Pige.

Nadversalme.

Samme Tone.

9. Vi mindes dig, vor Broder sin,
I hviden Brød og røden Vin;
thi Livet dit, din Kamp, din Død,
den styrker os som Vin og Brød.

Vi mindes det, vor Høvding skjøn,
som vi saa du var og Guds Søn,
vi mindes, du har lidt og stridt,
men faldt ei — ak, som vi saa tidt.

Til Gud, til Gud! det var dit Raab,
det var din Kraft, din Aandens Daab,
i Bøn vi mindes dette Bud,
naar frem vi famler os til Gud.

Alt tomt og stolt det slog du ned
og løfted alt af Kjærlighed,
du talte de Fortrykktes Sag —
o lad os mindes det hver Dag!

Du tørred Taarerne, du saa,
du tog i Favnen vore Smaa,
ja Toldere og Skjøger med
du signede, hver Gang de græd.

Du aldrig slog en Tøddel af
den Sandhed, som var Livets Krav,
med Seirens Smil, i Bønnens Læ,
du rolig steg paa Korsets Træ.

Saa vælger, stærk af Mindets Glød,
hans Broderskab i Liv og Død,
af Brødet sund, af Vinen hed,
vi offrer os til Kjærlighed.

Jeg er Guds Barn.

Samme Tone.

10. Jeg er Guds Barn! o Lykke stor!
jeg tror ham paa hans Faderord,
hver Sjæl, som barnlig vælger Gud,
han er en Himlens Ætling prud.

Han har som Pagt Guds egen Aand,
han ledes af hans Faderhaand,
med Gjenskin af Guds Aasyn blid,
han gaar usaarlig af hver Strid.

I hver en Taare, dryppet ned,
har speilet sig Guds egen Fred;
i hvert et angstfyldt Smertessted
har Vinger faat en Længselsbøn.

Sit Liv, sit Legem og sin Sjæl,
sin svage Kamp for Andres Vel,
han lægger paa Guds Alter hen
og faar velsignet det igjen.

Hil hver en Himlens Ætling prud!
han trygt gaar ind, han trygt gaar ud,
jeg er Guds Barn, o Glæde stor,
jeg tror ham paa hans Faderord.

Pintsesalme.

Samme Tone.

11. Kom Guds Aand med Haab og Mod,
gjør os mild og gjør os god,
Lær os krybte, glad og varm,
alt det skabte til vor Barm.

Intet vraget og for smaat,
intet udskudt og for raat,
intet, som ei reises ved
din den store Kjærlighed.

Fyld vor lunkne Sjæl med Glød,
til at trodse Sorg og Død,
fyld vort rædde Sind med Ild
til at sige stærkt: Jeg vil.

Led os saa paa Kampens Vei,
Kamp mod alt, som nægter dig,
Kamp mod Løgn og Tvivl og Vold,
Kamp mod Pengemagtens Trold.

Da vi føler, hvad vi ved:
Lykke kun i Kjærlighed,
Glæde kun i Pagt med Aand,
Pligt i fremstrakt Broderhaand.

Julesange.

I

Tone af Mendelsohn.

12. Juleklokker, kim nu mildt
over Dagens Virke,
Fred tilslut dog følger stilt
Friheds lyse Kirke.

Stjerner, tro paa Eders Vagt,
I Guds Øine dølge,
Lykken følger den i Pagt,
som vil Jesus følge.

Klokker, Stjerner, skin og ring
Mørket ud af Folket,
Julebudet til os bring,
af Guds Aand fortolket.

Ring udover Land og By,
Hytten, Huset, Borgen:
„Glæden nu er evig ny,
Banesaar sik Sorgen."

II

Norsk Folketone.

Barnet laa i Buggen trang,
Engle jublede og sang,
Mo'ren græd sin Smerte ud,
Fa'ren ydmygt takked Gud,
Barnet selv, forundret stille,
saa sig om med Øine milde,
Aandens klare, rene Guld
sænket ned i Jordens Muld.

Barnet vokste og blev stærk,
gik saa ud til Kjempeverk,
raabte Ve og lyste Fred,
lægte alt, som bad og led,
kasted Aandens Flammetale
over Berg og over Dale,
sank, mens Faklen lyste bedst,
dræbt af Pøbel og af Præst.

Jesubarn, vor Takk modtag,
led os du fra Dag til Dag,
lær os fly alt raatt og lavt,
fyld os af din Seierskraft,
lad os i dit Fodspor følge,
ikke frygte Hadets Bølge,
skjærm Gudsfunken, Livets Frø,
lær os leve, lær os dø!

Paaskesalme.

Tone af Mendelsohn.

13. Opstaa, opstaa Muldets Frø!
syng Jer Paaskesalme,
intet skabt kan evigt dø,
intet evigt falme.

Døden er et Moderbryst,
rukket frem til Livet,
Arv af Sorg og Arv af Lyst
Slægt paa Slægt blir givet.

Blomster, Græs og Planters Blad
smiler over Grave,
ta'r den raadne Rædsel glad
som en Fodselsgave.

Aanden, fvigtet af fit Kjød,
fvinger fig bag Stjerner,
opſtaar, hvor de andre brød
Vei i dunkle Fjerner.

Martyrblod opſtaar i Seir,
Graad opſtaar i Glæde,
Tanker, kvalt i Sandheds Leir,
gaar til Kongefæde.

Kom Tyran med Baal og Bolt,
Fremgangen at blokke,
du kan bare kime ſtolt
Paaſkens Seiersklokke.

Hør den, Helt af Smertens Daab!
Ty til Herrens Ringer,
Paaſkeklokken kimer Haab,
naar Guds Aand den fvinger.

14. Nytaarsaften.

Tone: Vermelandsvifen.

Det gamle Aar det ſynker ſom Sol i Hav igjen,
det ſynker med min Lyſt og med min Smerte;
jeg efter det i Taagen vemodig ſtirrer hen,
og underlig det røres i mit Hjerte,
de kommer, o de kommer, ſnart tungſint, ſnart glad,
de Sorger, Glæder, Synder, de ſtiller ſig paa Rad,
og ſer paa mig med ſtore, ſtore Øine.

Min store Gud og Fader, vær hos mig denne Stund,
velsign mit Forsæt, Bøn, ja mine Taarer,
velsign det Vemods Alvor dybt i mit Hjertes Grund,
velsign den Angers Braad, som nu mig saarer,
o lad mig samle alt, som det gamle efterlod,
og lægge det med Haab og med Tak for din Fod,
fordi du altid elsker og tilgiver.

Ja du som kan læge, o læg mit Hjertes Savn
og tør alle Taarer af mit Øie!
o du som kan styrke, o hvisk mig dit Navn,
og døb min Sjæl med Aanden fra det Høie!
Ja lad mig nyfødt stige af Bønnens stærke Bad
og hilse Nytaarsmorgen frimodig, hjerteglad,
mit Liv, min Sjæl, min Gud og alles Fader.

15. Nytaarssalme.

Tone af Lindeman.

Fremad, fremad! sprængt er nu de gamle Baand.
Fremad, fremad! Nytaar rækker dig sin Haand,
smilende og livsglad,
i Seiersstyrken skjøn
han løftes op af Tusinds Bøn
den ny Guds Søn.

Fremad, fremad! glemt er nu alt gammelt Nag!
Fremad, fremad! Sorg og Synd er lagte bag!
Frem til Tankens Arbeid,
til Kjærlighedens Værk,
til Hugg mod Fordoms Pantserserk,
i Troen sterk!

Fremad, fremad! ræddes ikke Mørkets Brag!
Fremad, fremad! Gud er med hver Nytaarsdag!
for hver En, som falder,
han reiser Tvende op,
frem over Sandheds Martyrkrop
gaar Herrens Trop.

Fremad, fremad! Nytaaret kan aldrig dø!
Fremad, frem! det Gamle er det Nyes Frø!
jeg er kun en Draabe
i Nytaarsdigtets Drøm;
den evige Udviklingsstrøm
er ingen Drøm.

Begravelsessalmer.

I

Tone: Vær nu glad og vel tilmode.

16. Døden tror, at den kan dræbe
noget, der er født af Gud,
at den hvide, kolde Læbe
raaber tauft hans Bælde ud.

Af den ved ei: samme Stund,
Smilet stivner om min Mund,
Sjælen let og frigjort stiger
mod en ny Udviklings Riger.

Alt hernede har den stundet,
speidet efter ham, sin Gud,
alt hernede har den fundet
Blomster fra ham sprungne ud,
gjennem Kjærlighed og Bøn
har den vokset her i Løn,
indtil nu i Kuldegyset
Sommerfuglen flyr mod Lyset.

Nye Syner, nye Riger
venter, hvor de gamle faldt,
Sjælen søger, stunder, higer
efter Meningen i alt,
Taager vælte — for dens Syn
glimter Lys af Gud som Lyn,
altid længes, finde, lede,
altid ny Opdagerglæde.

Og som Sjælen vokser, vider
sig de Syner, dulgt den bar,
Salighed fra Gud nedglider,
Vinen lig, i aabne Kar.

Mere Klarhed vil den naa,
mere Klarhed skal den faa,
indtil den omsider hafter,
i Guds Arme ren sig kaster.

Da forstaar først Sjælen Kaldet,
da har seiret Livets Sag,
da først Syndens Slagg er faldet,
da først, da først er det Dag!
Gud skal sige: „Død til Trods
Adam bleven er som os!
op til Himlen reist er Jorden,
Menneskets lig Gud er vorden!"

II

Tone: Yderst mod Norden der lyser en D.

Sænker ham stille i Morsfavnen ned,
takker ham med Eders Taare,*)
glemt er nu alt, hvad han feiled og led,
alt, som kan pine og saare,
Kjærlighed drysse med Blomsternes Fred
paa hans Baare.

*) Hvis den Afdøde er en Kvinde, maa Linjerne lyde:

„Sænk hende stille i Morsfavnen ned,
tak hende med Eders Taare" o. s. v.

Ei har der levet saa ensom en Sjæl,
En ei ham elsked og savned,
ei har der slidt saa forgræmmet en Træl,
En ei ham takked og savned,
Fa'r, Mo'r og Søskend med Bøn for Ens Vel,
helger Navnet.

Jorden er moderlig, aabner sit Skjød
ens for de Arme og Rige,
ens er jo Støvet, og ens er dets Død,
Mulden os alle gjør lige,
hernede prækes med Alvorets Glød
Brorskaps Rige.

Men som en Sommerfugl sprænger sin Skal,
op imod Lyset sig svinger,
Aanden har fløiet mod Gudsrigets Hal,
der hvor det kimer og ringer:
„Menneske! lyt til dit himmelske Kald,
skab dig Vinger!"

Aldrig en Aand saa kan sænke sig ned,
den ei skal Mørket henveire,
øine Guds Kjærligheds dragende Fred,
øine hans frelsende Leire,
da vil den raabe: „O Gud! tag mig med
lad mig seire!"

Hvad vi er skabte til.

Tone: Vær nu glad og vel tilmode.

17. Vi er skabte til at elske,
elske baade Gud og Mand,
vi er skabte til at leve,
leve saa vi elskes kan;
elske Aandens høie Mod,
elske Krybet for vor Fod,
Himlen, som Guds Skjønhed hvælver,
Jorden, hvor hans Livsgnist skjælver.

Vi er skabte til at elske
S a n d h e d, hvor den stolt gaar frem,
enten den skal tornekrones
eller bære Purprets Bræm,
spørg ei først, om det vil gaa,
om de Mange eller Faa,
men gaa frem, hvor Gud dig kalder,
staa, til du med Ære falder.

Vi er skabte til at elske
alt af Frihed og af Lys,
Frihed skabtes af hans Aande,
da han Støvet gav sit Kys,
derfor slaa med trøstigt Mod
Lænker af fra Haand og Fod,
dem som fælt i Fængsler ramle,
dem paa Lur i Dogmer gamle.

Vi er skabte til at leve,
leve, saa at vi kan dø,
ikke sukke, græde, dræve,
længtende fra Jamrens Ø;
den, som med sin hele Sjæl
offrer sig for andres Vel,
den, som smiler gjennem Sorger,
han er værdigst Himmelborger.

Bibelen.

Tone: En Sjømands Brud har Bølgen kjær.

18. Du kjære, kjære Bibelbog,
som signes skal i alle Sprog,
vær du som før min Skat, min Lyst,
tænd Andagt i mit Bryst!
Du vandre skal din Seiersgang
og skabe rundt dig Fryd og Sang,
du sprede altid over Jord
din Trøst med Livsens Ord.

Dog ei for dig vi bøier Knæ,
som for en Afgud, gjort af Træ,
og former Overtroens Aag
af Sværten i en Bog.
Hvad der er raat, jeg kalder raat,
hvad der er godt, jeg kalder godt,
og gjennem Sagnets Mulm og Slud
jeg øiner frem til Gud.

Ja jeg vil se i dig som Speil
just Mennesket med alle Feil,
hvor lavt vi stod, hvor fort vi gik,
at fremad gaar vort Blik.
Fra Jahve og til Jesu Gud,
det er et Sprang fra Barn til Brud,
Moses er Slægtens Vakle-Gang,
Jesus Triumfens Sang.

Og dog er lagt i dine Ord
det største Fromheds Væld paa Jord
af Andagts Glød, af Hvisken mild,
af Lidenskabers Ild.
Du Sanger! ryst mig med din Bod!
Profet! o fyld min Sjæl med Mod!
til, døbt i Jesu Tales Bad,
mod Gud den flaggrer glad.

Jesu Ord.

Tone: Sweet by and by.

Solo:

19. Jesu Ord elsker jeg over alt,
det er Gud, som til Støvet har talt,
ja vor Gud hvisker Trøst allen Stund
gjennem dem fra et Menneskes Mund.

Kor:

Jesu Ord! Jesu Ord!
som de jubles i Syd og i Nord,
Jesu Ord! Jesu Ord!
som de tegner hans lysende Spor.

Solo:

Om fortvivlet jeg sad, uden Trøst,
Glæden visnet som Bladet i Høst,
om hvert Haab, som jeg elskede, brast,
Jesu Ord holder Haabet dog fast.

Kor:

Jesu Ord! Jesu Ord!
er de samme i Aar som i Fjor,
Jesu Ord! Jesu Ord!
vinker frem i hans blodstænkte Spor.

Solo:

Gjennem Bibelens skjønt fromme Digt
Jesu Ord kalder frem til vor Pligt,
I dens Strid og Modsigelsers Net
Jesu Ord er Kompasstregen ret.

Kor:

Jesu Ord! Jesu Ord!
vil jeg elske, som Barnet sin Mor,
Jesu Ord! Jesu Ord!
skal mig dække, naar jeg sænkes i Jord.

Solo:

Kom da Præster! jeg ræddes Jer ei!
Jesu Ord skal mig nok vise Vei,
kom kun Lidelsers tærende Glød,
Jesu Ord trodser Sygdom og Død.

Kor:

Jesu Ord! Jesu Ord!
bygger Broen til Himmel fra Jord,
Jesu Ord! Jesu Ord!
er den Grund, hvorpaa jeg lever og tror.

20. Guds Allestedsnærværelse.

Tone: Ungbirken.

Hvor skal jeg fly fra dit Ansigt,
du evige, levende Gud?
hver Livsgnist i Verdensaltet
den bærer jo om dig Bud;
du aander i Luften om mig,
du perler i Havets Skum,
jeg hører dit Vingeslag suse
i det endeløst sittrende Rum.

Du glimter i Lynets Flamme,
du taler med Tordenens Røst,
dit Navn, det altid opstandne,
du skriver i Vaar og Høst.

ja selv den spædeste Plante,
det fattigste, usleste Straa
det kan et Under fortælle
om din Kjærlighed i det Smaa.

Hvor skal jeg fly fra dit Ansigt
du evige, levende Gud?
du banker jo inde i mig
med Livsens salige Bud,
min Samvittigheds klagende Stemme
den nævner dit hellige Navn,
ja jeg ser dig, hvergang jeg trykker
mine Smaaborn tæt i min Favn.

O Fader, al Livets Kilde!
al Kjærligheds evige Væld!
o fyld mig mere og mere,
at din Aand maa drukne mit Selv,
at jeg daglig vokser mod Lyset,
mod dig, som din Søn os bød,
at jeg vandrer som levende Vidne,
at Ordet er blevet Kjød.

21. Vort Kald.

I

Samme Tone.

Vi blev skabt som Guds Sønner og Døtre,
og til Gud vi atter flyr,
hver Plante er vores Søster,
en Broder er hvert et Dyr;

vi blev kaldte til at være
Guds levende Vidner paa Jord,
hans, Pryd hans Stolthed og Ære,
hans lysende Kjærlighedsord

O Menneske drag dig til Minde
dit himmelske høie Kald!
rav ikke mere i Blinde
og vakle fra Fald til Fald,
kom, følg din ledende Stjerne,
Guds Røst i din egen Barm,
lad den lokke dig fra det Fjerne
til hans Kjærligheds aabne Arm!

II

Tone af Per Winge.

Jeg er skabt til at prise den Herre,
som sig selv, med sin Livsgnist, mig gav,
som har skjænket mig Magt til at seire,
trodse Synd, trodse Sorg, trodse Grav.

Jeg er skabt til at tegne hans Billed,
bære glad det blandt Mennesker ud,
saa de Alle maa længes og raabe:
„ja saa vil du, saa vil du min Gud."

Jeg er skabt til at vie mit Arbeid
ind til Frihed og Sandhed og Ret,
aldrig smigre for Magten, som fristet,
aldrig vige for det, som er slet.

Jeg er skabt til at lære og lide,
for at Aanden kan voxe sig rank.
Jeg er skabt til at hærdes og gnides,
for at Brynjen kan holde sig blank.

Jeg er skabt til at straale Guds Varme
til de Syge og Sorgfulde ned,
løfte Haabet paa Flugt ind i Himlen,
sænke i dem Guds himmelske Fred.

Jeg er skabt til at sprænge med Harme
alle Fristelsers lokkende Garn,
til at leve og dø som Guds eget
evigt elskede, trofaste Barn.

22. Gud i alt.

Tone: Jeg elsker Havet, naar det stormer vildt.

Jeg ser dig Almagts Gud i mig, i alt,
din Vældes Ord har frem af Støvet kaldt;
som Vidner dine Verkers Klynge staa:
du elsker ligt det Store som det Smaa.

Naar over Jorden gaar et mægtigt Veir,
det prædiker om Aandens sikkre Seir,
naar Sommervinden leger om min Kind,
den hvisker ømt om Kjærligheden din.

De Stjerneklober, hvirvlende i Dans,
de slynger om dit Navn en Æres Krans;
men naar du bæver i det mindste Straa,
jeg føler, du kan bo i usleſt Vraa.

Jeg ſer dig Gud i Barnesiets Glød,
i Ungersvendens Kind saa varm og rød,
naar han til Slag for Sandhed staar bered,
jeg føler dig i Kvindens Kjærlighed.

Jeg ſer dig i hver Taare tung og hed,
der drypper over Sorg og Synden ned,
de stille Gjerninger for andres Vel
de viſer Fligen af din rene Sjæl.

Jeg ſer dig i Hiſtoriens stolte Gang,
hver Storaand er fra dig et Bud, en Sang,
igjennem Skam og Blod og Nederlag
du reiſer op til Seier Sandheds Sag.

Og fremad gaar det, evigt, evigt frem,
og hjemad gaar det, evigt, evigt hjem,
Slægt løfter Slægt, saalænge til vi naa
at favne dig vor Gud der i det Blaa.

Vor Kamp.

Egen Tone.

23. Er det sandt, som Mange synge,
Jorden er en Jammerdal,
Ukrudt vokser her i Klynge,
som til Helved modnes skal?
Nei o nei! her er din Vei,
Himlens Forgaard, tro du mig.

Ingen kaares Himmelborger,
som har sovet Livet hen,
Ingen vælter Livets Sorger
med et Suk til Himmelen.
Her, o her, Prøven er,
her skal slibes Troens Sverd.

Først ved Kamp det op skal summes,
om du dur til Himlens Lyst,
om Guds Herlighed kan rummes
i dit lille muldne Bryst,
Kampens Skjænk er, o tænk!
Ret til Himlens Brudebænk.

Først dit Hjem og faa dit Virke
være maa et Herrens Sted,
faa du bygge maa en Kirke
af din stakkels Kjærlighed,
tømre smaat, tømre godt
Veien op til Himlens Slot.

Livets Fiender ned skal trædes,
Livets Gaader løses smukt,
under Dagens Pligter bredes
Vingerne til Himmelflugt,
da, først da gaa herfra,
syng Guds Børns Halleluja!

24. Broderkjærlighed.

Tone: Pull for the Shore.

Solo.

Op Brødre! skynder Eder, Livet er kort,
mangt skulde gjøres, men saa lidet blir gjort,
mange de som trænge, de som give kun saa,
nok der er til Store men saa lidt til de Smaa.

Kor:

Tør Taarer af, Venner, tør Taarer af,
Veien er kort ifra vor Vugge til Grav,
Herren han venter, vi skal følge i hans Spor,
Gud han vil velsigne hver, som signer sin Bror.

Solo:

Se Enken der med sine to sultne Smaa,
se den Krøbling, som med Tiggerstaven mon gaa,
se den unge Pige, som maa skjule sin Skam,
se de Lastens Huler der i prunkende Ham!

Kor: Tør Taarer af o. s. v.

Se Drukkenbolten, hvor han tumler sig hjem!
se Slagsmaalskjæmpen slæbe blodig sig frem!
se disse Gadens Børn forladt af Fa'r og Mo'r,
drevne Skridt for Skridt ind i Forbrydelsens Spor.

Kor: Tør Taarer af o. s. v.

Solo:

Ak aabn dit Hjerte, Broder, ak aabn din Haand,
bind Nøden til dig med Taknemligheds Baand,
aldrig du bæres o saa trygt og saa stilt,
som naar mange Takkens Hænder løfte dig mildt.

Kor: Tør Taarer af o. s. v.

Solo:

Brødre og Søstre! lad os slutte en Pagt,
kjæmpe mod Mørket kjækt og uforsagt,
vise, at Kjærligheden ei er slukket ud,
vise gjennem Gjernings Lovsang Veien til Gud.

Kor:

Tør Taarer af, Venner, tør Taarer af,
Veien er kort ifra vor Vugge til Grav,
Herren han venter, vi skal følge i hans Spor,
Gud han vil velsigne hver, som signer sin Bror.

25. Længsel efter Gud.

Tone: Guds Ord af Ahnfeldt.

Hvad er det for en Længsel stor
hos alt, hvad Aande har paa Jord?
som famler om men ei kan fange,
som bryder ud i Sagn og gamle Sange,
som raaber fra al Verden ud?
ak det er Gud! ak det er Gud!

Den Moder, som i Andagt varm
har brændt sit Barn i Moloks Arm,
den Træl, som kaster sig i Støvet
for Guden sin der bag Vinrankeløvet,
de stønner af sin Angest ud:
„til dig min Gud! til dig min Gud!"

Den Tænker, som ved Lampen tændt
har Lysbud ud til Verden sendt,
som granske Hjertets dunkle Kammer
og fylder det med Andagts rene Flammer,
om hvem er det han bærer Bud?
det er om Gud! det er om Gud!

Og du mit Hjerte, som mon slaa
af Angst og Sorg, hvad vil du naa?
Samvittighedens Klagestemme,
som døve vel jeg kan, men ikke glemme,
hvor higer I? hvor vil I ud? —
op til vor Gud! op til vor Gud!

Min Gud! min store Gud, kom dog,
du raabes paa i alle Sprog,
du famles efter her i Blinde,
de søger vel, men Faa dit Ansigt finde.
O klar vort Sind! o før os ud
til dig vor Gud! til dig vor Gud!

26. Guds Kjærlighed.

Samme Tone.

Man siger her, at Gud har nok,
naar kun blir frelst en liden Flok,
at han, som selv har skabt os alle,
kan rolig se sin stolte Skabning falde
og aldrig fri's fra Pinen ud, —
er det min Gud? er det min Gud?

Man siger her, at Gud er god
men sones ved uskyldigt Blod,
og sender Sygdom, Nød og Pine,
med Smertens Ild hjemsøger mig og mine,
at Pest og Hunger er hans Bud, —
er det min Gud? er det min Gud?

Nei, tusind Nei! det er ei sandt,
hans Kjærlighed vi har i Pant,
hver Syndens Straf, vi paa os sender,
den mildner han med sine ømme Hænder,
og Visdom gror af Saaret ud, —
det er vor Gud! det er vor Gud!

Alt ondt det har vi fra os selv,
alt godt fra Herrens Naades Elv,
hans Kjærlighed kan aldrig slippe,
hans Haab ei dø, hans Naade aldrig glippe,
hver Morgen ny den straaler ud, —
det er vor Gud! det er vor Gud!

Hver Tanke, Gjerning, ja hvert Ord
kom synger da hans Pris paa Jord,
som kan os over Synden høine,
og speile sig i fromme Barneøine,
og løfte os af Lænker ud. —
Tak ske vor Gud! Tak ske vor Gud!

27. Guds Budskab.

Tone: Magdalena.

Solo:

Nu Brødre, Søstre, o lytter til!

Kor:

Jesus Herre min!

Solo:

Guds Hilsen jeg Eder bringe vil.

Kor:

Lytter, lytter!

Menigheden:

Gud være lovet for hans Budskab!

Solo:

Paa Jorden lyst er nu Himlens Fred.

Kor:

Jesus Herre min!

Solo:

Guds Rige er kommet til os ned.

Kor:

Lytter, lytter!

Menigheden:

Gud være lovet for hans Budskab!

Forsvunden er nu al Jordens Nød,
nu Barn kan smile i Moders Skjød.

Det Helved, du skabte i egen Barm,
skal slukkes af Guds Kjærlighed varm.

Din vilde Flugt ud og atter ud
tilsidst skal føre dig hjem til Gud.

Som vingeskudt Fugl du flagser træt,
Gud søøber dig ind i sin Kjærligheds Næt.

De gamle Drømme, mætted' med Skræk,
er vælted som Stenen fra Graven væk.

Alt levende hører Gud Herren til,
han samle det atter engang vil.

Saa jubler og synger, Guds Kirkeflok,
I har sukket og frygtet længe nok.

Velmødt, velmødt i Himmelens Havn,
Jesus Herre min!
hvor hvert Knæ skal sig bøie i Jesu Navn.
Lytter, lytter!
Gud være lovet for hans Budskab!

28. Saligprisningerne.

Samme Tone.

Solo:

I Brødre, Søstre, o hører paa!

Kor:

Jesus Herre min!

Solo:

hvem Gud lader salig til Himlen gaa.

Kor:

Lytter, lytter!

Alle:

Gud gjør os alle, alle salig!

Solo:

Først salig de af en ydmyg Aand,

Kor:

Jesus Herre min!

Solo:

for Himmerig er i deres Haand.

Kor:

Lytter, lytter!

Alle:

Gud gjør os alle, alle salig!

Saa salig alle med Sorg i Bryst,
paa dem skal dale Guds egen Trøst.

Saa salig du af sagtmodigt Sind;
thi hele Jorden i Arv er din.

Saa salig de hungrende efter Ret,
de skal af Guds Hænder vorde mæt.

Saa salig hver en barmhjertig Ven,
for han skal Barmhjertighed faa igjen.

Saa salig de med et Hjerte rent,
de skal se den Gud, som de tro har tjent!

Saa salige de, som stifter Fred,
de skal kaldes Guds Børn i Kjærlighed.

Saa salig de, som er falskt forfulgt,
Guds Rige i deres Bryst er bulgt.

O bed til Gud, du i Sorg og Lyst
Jesus Herre min!
maa kjende hans Salighed i dit Bryst.
Lytter, lytter!
Gud gjør os alle, alle salig!

29. Jesus banker paa.

Tone: Markje grønas.

Jesus vandrer rundt og banker,
banker paa hvert Hjertes Dør:
hvem tør vove mig at huse?
hvem bekjende Sandhed tør?
hvem vil sig for andre offre?
elske dem mer end sig selv?
hvem tør trygt det gamle trodse?
hvem tør vade Fordoms Elv?

Mange hører denne Banken;
Faa kun gaar og lukker op;
det er altid mægtig brysomt,
Aand at elske mer end Krop,
bedst at holde Fred med alle,
frem at smyge som en Aal,
bedre samle Penge, Penge,
end at slibe Kampens Staal.

Af de kjender ei den Glæde,
som der er i Pagt med Aand,
kjender ei det Seiersfæde
der ved Fadrens høire Haand,
Sandhedskjæmpen bleg, som segner,
ramt af Hadets hvasse Pil,
priser Kampen, mens han blegner,
dør med Fredens Seiersmil.

30. Langfredagssalme.

Tone: Naglet til et Kors paa Jorden.

Mellem Jord og Himmel hænger
Sandheden, som Herberg trænger,
spyttet, haanet og forstødt;
Hadet sig ved Seiren fryder,
mens fra Korsets Træ det lyder:
„tilgiv dem, for hvem jeg blødt!"

Hver en Sandhed her paa Jorden
fødes ei med Lyn og Torden,
nei i Krybbe og paa Straa,
Tiden, som ei Lyset fatter,
nagler, under Hopens Latter,
den paa Korsets Arme graa.

Men det Lys, ei Tiden taaler,
ud fra Korsets Arme straaler,
Korset blir en Stjerne ligt,

gjennem Fremtids Taager blinker
blodstænkt Martyrdom, og vinker
Tiden frem til Vidnepligt.

Hil dig Jesus, Slægtsforsoner!
høit paa Golgata du troner,
løftet over Døgnets Strid,
der i Blodets røde Draaber
dryppper Sandheden, som raaber
Vidner frem til evig Tid.

31. Julehymne.

Tone: Jeg saa kun tilbage.

Guds Søn kom ned til Jorden, saa jubler vi i Dag,
Guds Søn maa vinde Seier, trods alle Nederlag,
i ham har Døden suget Udødeligheds Frø,
hvem eier Gud til Fader, kan aldrig, aldrig dø.

Som Jesus er vi Alle Guds udkaarne Børn,
vort Haab kan kløve Skyen som en kongelig Ørn,
i ham vor Slægt er adlet, vor Drøm er bleven Liv,
vort Fremskridt nu er døbt med Guds skabende Bliv.

Men hvad er Livets Vei for Guds udkaarne Søn?
en Offrets Gang til Galgen med Tilgivelsens Bøn,
at gi' sig selv til andre som Livsens sande Brød,
at gi' sig selv til Korset, til Martyrens Død.

Dog Døden har sin Glæde; thi rundt om Korset staar
en Venneflok, som Ordet over Landene saar,
og Opstandelsen venter, hvor sprængt er Dødens Baand,
og Slægten vakt ta'r Sæde ved Fad'rens høire Haand.

Har du Mod da til Veien? har du Mod at bli Guds Søn?
har du Mod til helt at elske med Utak til Løn?
har du Mod at tone Hymnen til det store Julehaab,
da Alle er Guds Børn; thi Alle har faat Aandens Daab!

Saa kom da Broder, Søster, vi vil glæde os i Dag,
vi vil tage Aandens Vigsel til Fremtidens Sag,
vi vil vie os til Kjærlighedens Kamp og Taal og Bøn,
at hele Slægten en Gang kan bli Jesus, den Guds Søn.

32. Trost.

Tone: Hava me gløymt vaare gamle Stev.

Aldrig der er saa mørk en Sky,
den skal jo for Solen svinde,
aldrig der er saa klent et Ly,
at Spurven det ei kan finde.

Aldrig der er en Storm saa strid,
den kan sig til Stille vende,
aldrig der er saa mørk en Tid,
den en Gang jo faar en Ende.

Synker du ned paa Puden brat,
sløvet af Graad og Sorgen,
Savnet dig kysser vel Godnat;
men Guds Fred dig kysser Godmorgen.

33. Bryllupssalme.

Samme Tone.

Brudekransen er Elskovs Drøm,
Bærer af Haab og Lykke,
alle Ens Kjære i Bæven øm
be'r for det Bryllupssmykke.

Hjemmets Glæder og Sorg og Daad
flettes i den til Blommer;
dugges de end af Smertens Graad,
varsler de dog en Sommer.

Hjemmet bygges af Striden tung
i fælles Arbeid og Glæde,
Kjærligheden ta'r evig ung
ved Kampens Arne sit Sæde.

Lykke da til Jert Hjemlivs Baand!
Lykke til Kampen sammen!
Herren signe med kjærlig Haand
Hjemlivets Sorg og Gammen.

34. Saa!

1.

Tone: Glade Jul.

Saa kun, saa! saa kun saa,
saa paa Slette og saa ved Aa,
saa paa Stene og saa i Muld,
saa i Regn og i Solskinsguld,
saa for den flyvende Vind.

Trøstigt Mod! trøstigt Mod!
knuses end Sæden af Raaheds Fod,
ædes af Fugle og trampes af Dyr,
Gud han ved, naar dens Morgen gryr,
Sandhedens Morgen paa Jord.

Græd ei, græd, Gud han ved,
hvor din Sæd finder Blivested,

falder i Hjerter, som ei ved Raad,
modnes ved Tvivl og dugges af Graad,
spirer saa op til Guds Fred.

Frem det gaar, frem det gaar,
Tusind falder, Titusind opstaar,
Prærien ryddes med Økse og Plog,
Ørkenen blomstrer med Ager og Skog,
Saamandens Drøm bliver Liv.

Saa kun, saa! saa kun, saa,
saa paa Slette og saa ved Aaa,
Sæden fra Gud har Evigheds Saft,
aldrig den mister sin Spirekraft,
hilser den ufødte Slægt.

II.

Hvem skal saa? hvem skal saa?
Alle, Alle, Store og Smaa,
Kjøbmand bag Disk og Bonde bag Plog,
Barnet, som synger i Mark og i Skog,
Mama, som bysser sin Baby sød,
Søster, som ud maa og tjene sit Brød,
Filler og Fintfolk og Kuste graa,
Alle skal saa, Alle skal saa.

Hvad skal vi saa? hvad skal vi saa?
Alt, som kan lære os længre at naa,
et venligt Ord og en munter Sang,
en Kjærlighedsgjerning af Hjertets Trang,
Harme mod alt, som er stygt og raat,
Iver for alt, som er ædelt og godt,
alt, som kan bringe os Fremad at gaa,
det skal vi saa, det skal vi saa.

Hvor skal vi saa? hvor skal vi saa?
der, hvor du kan et Hjerte naa,
ud over hele den vide Jord,
hos Fa'r og Søster, hos Ven og Bror,
paa Gade, i Kirke, i Arbeid og Leg,
hos Kinden rød og hos Kinden bleg,
ja, hvor der er Muld, om blot til et Straa,
der skal vi saa, der skal vi saa.

Naar skal vi saa? naar skal vi saa?
saa længe Folk endnu i Mørke vil gaa,
saa længe der endnu bringes os Bud
om Sjæle, der ikke har fundet sin Gud,
saa længe det brudte ikke er helt,
saa længe Kjødet ei er besjælt,
ja her, og bag Dødens Taager graa,
der skal vi saa, der skal vi saa.

III.

Norsk Folketone.

Jeg er en Saamand, saar Guds Ord
i dyben Muld, paa stenet Jord,
saar det for Fugl, saar det for Vind,
saar det i mange Hjerter ind.
Gud sørger for, at den, som saar,
skal engang se en herlig Vaar,
at det, som syntes trampet ned,
dog fandt et stille Spirested.

Jeg vilde gjerne bli en Tolk
for Guddomslængslen hos mit Folk,
der stunder ud til Frihed, Lys,
bort fra de mørke Dogmers Gys,
der ser Guds Gnist i alt hvad skabt,
og Ingen dømmer som fortabt,
der bygger kjækt sin Himmelbro
i Jesu Fodspor, Liv og Tro.

Saa stans, min Bror, din travle Gang
og lyt til Slægtens gamle Sang
om Jesus, han, som kom hermed
at leve Fadrens Kjærlighed,
om Jesus, han som straaled ud
for Verden Fadrens første Bud,
at Veien til Guds Himmelhvælv
er: elsk din Næste som dig selv.

Jeg vandre vil min sagte Gang
og nynne paa den gamle Sang,
og lukker du ei op for mig,
saa vandrer stille jeg min Vei.
Jeg saar og saar i Jesu Navn,
saar Haab og Trøst mod Sorg og Savn,
ja saar det bedste, som jeg ved:
Guds evig varme Kjærlighed.

IV.

Samme Tone.

Fuld Luften er af hvide Sæd,
de drysser som et Snedrev ned,
de flyver langt, de flyver kort,
af Vind og Bølger bæres bort,
de fleste aldrig finder Skjul,
trampes af Dyr, ædes af Fugl,
af Millioner drysset ned
et kanske finder Spirested.

Naturen er en ødsel Mo'r;
naar En kun lever og blir stor,
den giver villig hen til Død
de Tusind, avlet i dens Skjød;
naar En kun blir et vældigt Træ,
der byder Frugt og yder Læ,
og skjærmer imod Solens Brand
den nær forkomne Vandringsmand.

Nu har jeg drysset Ord paa Ord —
hvor mange vel har fundet Jord?
jeg drysted dem paa Muld og Sne,
hvor mange vokser til et Træ,
der skjærmer imod Livets Brand
den nær forkomne Vandringsmand?
der byder Frugtens søde Drik
til dem, der aldrig Læskning fik?

Min Gud! du ved, jeg elsker alt,
din Kjærlighed af Støv har kaldt,
jeg higer mod at drysse ned
paa syge Sjæle Himlens Fred,
saa lad mig som din Sendte gaa
med Tak for Naaden at faa saa,
jeg drysser Millionen ud,
du finder Spirestedet, Gud!

35. Slutningssalme.

Tone: Nearer my God to thee.

Fader, vi takke dig
for alt af godt!
dit Solskin straaler paa
Hytte og Slot.
Tak for hver Helsestund,
Tak for hvert Smil om Mund!
Tak for hver Sorg, naar kun
din Favn den naatt!

Tak for det daglig Brød,
som du os gav!
Tak for hver Ven, du bød
til Støttestav!
Tak for hvert Vingeslag
opad mod Lysets Dag!
Tak for hver Sandhedssag
Seier du gav!

Fader, vi bede dig,
Synden vor glem!
væk os og led os saa
videre frem!
Mer af det Mod, som stred,
mere af Kjærlighed,
mere af Himlens Fred
i vore Hjem!

36. Ved Sølv- og Guldbryllupsfest.

Tone: Mit allerførste Kongeord.

Fred Gamle! Fred med hvert Fjert Syn
bag Taagen graa,
nu lysner det fra Aasens Bryn
af Minder blaa.

Om Kjærlighed, som spredte Glans,
saa Mørket veg,
om Sorg, som selv fik Blomsterkrans
om Panden bleg.

Ja Bryllupsfolk! helt kjækt I slog
saa mangt et Slag!
derfor i Dag I Muren tog
med Seiersflag.

Om Veien gjennem Lyng sig skjød
og Tornebusk,
dog selve Lyngen skinned rød
med Blomsterdusk.

Og for hver forslagt Bane, som
I stormed ud,
I nærmere til Lyset kom,
og der er Gud.

Hvert skuffet Haab, hvert aabent Savn,
hver Drøm om Lys,
de synke i hinandens Favn
med Soningskys.

Saa staa da og i sidste Dyst
kjækt som i Dag,
med Hjertet varmt, med Øiet lyst
med Seiersflag.

37. Jødegud og Kristengud.

Tone: Reis op dit Hoved af Kristenhed.

Se Jødeguden er affat nu,
affat Jer Angest og Jer Gru,
I Mennesker — Søskende mine!
Saa raaber Jesus — o lytter dog!
med sin Seiers Fod paa det brudte Aag
han raaber til dig og dine.

Jahve er blegnet med Sceptret stiv,
med Slaveri og med Offerkniv,
med lunefuld Kongenykke,
med Krigens Brand og med Dyreblod,
med knuste Hjerter for grumme Fod,
med Trældomsfrygten til Smykke.

Gud er vor Fader, han elsker os
vor Skrøbelighed og vor Synd til Trods,
han bærer os over Nøden,
du kan ikke gaa fra hans Kjærligheds Barm,
du kan ikke fly fra hans dragende Arm,
den følger dig over Døden.

Saa lad dig smelte du Synder haard,
Gud er den samme i Dag som i Gaar,
hans Øine er lige milde.
Kast Dyrehammen, Guds Ætling prud,
og vis, at du er i Slægt med Gud
al Godheds sprudlende Kilde.

38. Du kan, hvis du vil.

Samme Tone.

Reis op dit Hoved alt Kristenfolk,
kommen er Helten, Gud Faders Tolk,
al Menneskehedens Længsel,
han, som Hedningetænkerne stort har drømt,
han, som Jødeprofeterne elsked ømt,
han, som bryder vor Races Fængsel.

Han har kjæmpet vor Kamp og vor Lidelse lidt,
slaat sig frem til Seiren, Skridt for Skridt,
bleven stærkere ved at fristes,
han har gi't os den Visshed, vi før ei har havt,
at Mennesket eier en Seierskraft,
som aldrig, aldrig kan mistes.

Thi reis dit Hoved, du Kvinde, Mand,
hvis bare du v i l, du ogsaa k a n,
kom lad til vor Gud os skynde,
sov ei som før paa den gamle Tro,
at Jesus har lidt, for at du i Ro
kan sove og sukke og synde.

Nei Jesus brød Veien for vort Haab
gjennem Bilje og Tro, gjennem Bønnens Raab,
gjennem Selvforsagelsens Faste,
omgjord dig som han med Tro og Bøn,
og angrende med den forlorne Søn,
i Guds Arme du atter haste.

Da vil Faderen selv dig gi' sin Aand,
den vil sprænge de mange snørende Baand,
som lænker dig fast til Vrimlen,
med jublende Hjerte og Foden saar,
med Taarer og Smil du gaar og gaar
til Faderhjemmet i Himlen.

39. Bøn.

Tone: Solefaldssangen.

Min Gud, du Streng, som i Sjælen synger,
o lad mig lægge alt det, som tynger,
min Sorg, min Smerte, min Tvivl, min Harm,
til Hvile op til din Faderbarm.

Og lad mig føle den Aanders Lykke
Allivets Udspring til Brystet trykke,
og gjennemstrømmes af Ild og Haab,
og tage Jordlivets Vigselsdaab.

Ja giv mig Magt til dit Ord at være,
det Renheds Ord, som kan Frelse bære,
som løser Gaader og Slægters Riv
i Kjærlighedens Selvofferliv.

Som ei paa Synderen kaster Stene,
men løfter den, som er syg og ene,
og bærer Hadet og Trodsen vild
ind i Guds Helligheds Luttringsild.

Som fylder Hjemmene, hvor det vanker,
med kjække Viljer og høie Tanker,
og ilsner Ungdommen til det Mod,
som vier Sandheden med sit Blod.

O kan jeg leve blot, som jeg drømmer,
da saarer intet, som smaaligt dømmer,
da smiler glad jeg, naar Dødens Bliv
mig løfter op til mit bedste Liv.

40. Opstandelsen.

Tone: Gud skal alting mage.

Jesus er opstanden! opreist Frelsermanden,
i fra Død og Grav.
Lad kun Kroppen blegne, lad kun Jorden hegne
om det Støv, den gav,
Aanden gjæv, den synger: lev!
Ingen Dødens Spændetrøie,
Aandens Liv kan bøie.

I en Form forklaret, han sig aabenbaret
har for Venneflok,
nedhug't Tvivlens Skjolde, jaget Dødens Trolde
over Sten og Stok.
Jubelklang for Klagesang,
det er Loven, som nu gjælder,
Intet Aanden fælder.

Død! hvor er nu Braadden? brukket af er Odden
paa dit Seiersspyd,
Synd til Døds er saaret, Døden Liv har baaret
synger vi med Fryd.
Muldets Frø, du kan ei dø,
Legemet i Døden bæver,
Aanden evigt lever.

41. Fred.

Tone: Vor Herres Jesu Mindefest.

Vi synger til Jul om Fred, om Fred,
at den, som af Hjertet sang det med,
som eied den Fred i Sjæl og Sind,
der løfter Jorden i Himlen ind.

Den Fred, som er trofast og uden Svig,
den Fred, som er fattig, dog evig rig,
den Fred, som kan tage Sygdom og Savn
og aande dem bort i Jesu Navn.

Den Fred, som aldrig er haard og stolt,
den Fred, som aldrig har Sorger voldt,
den Fred, som skaber al Jordens Is
i Haabets Glans til et Paradis.

Den Fred, som sidder lig liden Fugl
og kvidrer paa Sneen om evig Jul,
at Hjertet, som eier Gud til Borg,
kan aldrig stormes af Tvivl og Sorg.

Den Fred, som elsker, om selv forsmaatt,
den Fred, som tror, selv til Døde traadt,
den Fred, der smiler som Morgenrød,
naar Venner hviskер: „tys, han er død!“

42. I den Høiestes Haand.

Samme Tone.

I den Høiestes Haand — hvilket herligt Ord,
naar bare du helt paa dets Sandhed tror,
naar bare som Barnet du lægger dig varm
til Hvile ind til hans Faderbarm.

Da tystner Striden, saa vild og hed,
da Smilet kommer med himmelsk Fred,
da dæmpes Blodet, som brused hedt,
da tørres Taaren, som du har grædt.

Da intet, intet kan saare mer;
thi Gud, han ved jo, hvorfor det sker,
hans Visdom aldrig af Hevnlyst slaar,
lar Roser springe af blodigt Saar.

Du vandrer kun i hans Ansigts Lys,
han gir din Gjerning sit Fredens Kys,
du strør kun freidigt dit Sandheds Ord,
han sørger for, at det finder Jord.

Du lever i ham, og han i dig,
du gaar Selvopoffrelsens Himmelvei,
du suger din Kraft fra ham i Bøn,
og han vil favne dig som sin Søn.

I den Høiestes Haand — o Gud, lad mig
da rigtig lægge mig ind til dig,
før du mig ind, og før du mig ud,
saa jeg lever, røres og aander i Gud.

43. Den forlorne Søn.

Forlorne Sønner! som ødte i Vin
Jer gudgivne Fædrenearv,
som mellem Skjøger og mellem Svin
har spildt Eders Kræfters Marv,
o at Parabelens skinnende Ord
til Eder fik trænge frem,
at aldrig — aldrig — hvor langt du foer,
det er forsent at — gaa hjem.

Gaa hjem til dit eget Menneskeværd,
gaa hjem til dit høiere Selv,
gaa hjem gjennem Soningens tunge Færd,
gaa hjem gjennem Angerens Elv,
gaa hjem til det Land, hvor du finder Gud,
som sendte dig Aandens Lys,
gaa hjem til Festens skinnende Skrud,
til Favntag og Faderkys.

Ikke ved Sonoffrets rygende Blod,
der skal mildne en hevnsyg Gud,
ikke ved Tro, at en Gudmand stod
i dit Sted og løste dig ud,
men ved din egen Beslutsomheds Magt,
ved din Villies feige Taal,
ved din voksende Længsel som Fanevagt,
der driver dig frem til dit Maal.

Saa kom da og riv dig løs med et Tag,
det er Valget, som nu skal til,
du er ei forladt, der er mange bag,
som vil støtte dig, bare du vil,
villige Hænder og Daad uden Skrømt,
som hjælper dig stykkevis frem,
og en Hær af Guds Engle, som hvisker omt:
„gaa hjem, gaa hjem, gaa hjem!“

44. Fodvaskningen.

„Brødre, Brødre, vil I vide
hvem i Riget er den største?
Den, som ydmygt alle tjener,
er den bedste, er den første,
tjener villigt, tjener trofast,
tjener ei for Lønnen givet,
offrer alt for Andres Velfærd,
offrer, om det kræves, Livet.“

Jesus sig fra Bordet reiser,
sine Klæder op han bretter,
rundt han vandrer til dem alle,
ydmygt deres Fødder tvætter.
„Brødre, husker denne Time,
tvætter Verdens Synder rene
ved at offre, ved at elske
ved at trofast alle tjene."

45. Englevagten.

Der siges om Israels gamle Helt,
han mødte Guds Engles Hær,
de slog en Vagt om hans Leir og Telt,
og fulgte ham fjernt og nær.

O hver, som er god, har og en Vagt
af Herrens skinnende Bud,
som binder sig med en evig Pagt
at følge ham ind og ud.

De letter hans Sorg og tørrer hans Graad
og stiller Hjertet, som banker,
og fylder hans Sind, som ei ved Raad,
med himmelske Længsler og Tanker.

De hører Sjælens angstfulde Raab,
der dyppes i Lidelsens Vande,
og mætter den med sit sollyse Haab
fra Evigheds Blomsterstrande.

O lykkelig jeg, som og har mødt
den himmelske, skinnende Vagt,
som ved, at mit Verk kan aldrig bli ødt
med Gud og hans Engle i Pagt.

Som føler hver Dag, hvor de styrker min Arm,
til Kamp for Sandhed, mod Vold,
som føler hver Dag, hvor de dækker min Barm,
med Kjærligheds mægtige Skjold.

Og da, naar ved Døden jeg fødes til Liv,
mer rigt, end Sproget har Navn,
jeg bæres til mit evige Bliv,
i jublende Engles Favn.

46. Smaabørnene.

Lad Smaaborn kun komme, formener dem ei,
de vise skal Voksne Himmelens Vei,
Uskyld som Vellugt ifra dem strømmer,
en Mulighed hellig der ligger og drømmer.

De er ei besudlet af Syndens Skarn,
de endnu er Guds elskede Barn,
de er ei hildet i Fristelsens Snare,
deres Dine tindre rene og klare.

O Moder og Fader, o vær ei sen
men skriv Guds Lov paa den Tavle ren,
da hæves de høit over Livets Sorger,
da skabes paa Jord en Himmelens Borger.

Lær dem at elske alt skjønt og sandt,
lær dem foragte al Muldens Tant,
lær dem at lindre Verdens Nød,
lær dem at tindre af Aandens Glød.

Saa kom da Guds Blomster og lad mig Jer kysse
og Himmelens Herlighed over Jer drysse,
og Englene Eders om Eder vil frede,
naar op I vil vokse til Faderens Glæde.

47. Ved et Barns Død.

Du deilige Barn med de Øine blaa,
du skal os aldrig af Mindet gaa!
som et Vaarbud kom du i Stuen ind
med Sommer og Sol i Følge,
vi saa Sundheds Roser sig dølge
bag dit muntre Smil, paa din brune Kind.

Med Korstegn paa Pande og Korstegn paa Bryst
du nu glider fra os, stille og tyst,
du lægger dig op i Herrens Fang,
han, som de Smaa vil velsigne,
han, som vi alle skal ligne,
han, som du sang om saa mangen Gang.

En Barnesjæl sløien er som Bud
med Hilsen fra os til Kjærligheds Gud,
han bryder nu for os den tunge Vei;
thi vi kommer alle, vi kommer
til Samlingens store Sommer,
naar Sjælen fra Støvet har løftet sig.

O bryd som en Stjerne fra Skyen brat
og skin for os Barn i Sorgens Nat,
O kom som et Himmelens Sendebud,
naar engang som du vi lider,
og længes og sukker og strider,
kom, vink os frem til vor Gud.

48. Gud.

Hvor saligt at hvile i dine Arme
du evige Kjærligheds Gud!
hvor saligt at føle din Livsens Varme
straale i Verdnerne ud;
at vide, du Barnenavnet mig gav,
at du er altid mig nær,
skjønt jeg er kun et Støvgran paa Verdnernes Hav,
paa Klodernes Vingefjer.

Din Livskraft avler og føder og former
i Sommerens bugnende Liv,
i Dyr, i Fugle, i Insekt, i Ormer,
i Blomster, Blade og Siv.

Jeg hører dit Navn i Skogens Brusen,
det skrives i springende Skud,
jeg lytter til Larven og Græssets Susen
og hører det dirre: Gud!

Hvor skal jeg føle og finde og favne
noget, du ikke har skabt?
hvor skal min feilende Tanke havne,
hvor du er i Taagerne tabt?
Mindste Atomer som Stjernernes Kloder
blander sig sammen med Lyst,
strækker sig ud som Barn efter Moder
hen til dit nærende Bryst.

Saa vil jeg blande min bævende Stemme
med Klodernes Orgeldøn,
ligge og lytte og henrykt fornemme
al Skabningens takkende Bøn,
huske, at jeg er et Led af det Hele,
baaret af Almagtens Arm,
jeg hviler ogsaa blandt takkende Sjæle
ved Livets velsignede Barm.

49. Vort Offer.

Hvad skal jeg give dig Herre min Gud,
som kan sone og slette Synderne ud?
Jeg har kun et Hjerte, som hvert et Døgn
sig krymper for Kampen mod Raahed og Løgn,

et Sind, som higer mod sagre Digt
mer end mod Selvopoffrelsens Pligt,
en Vilje, som heller vil nyde i Fred,
end læge de Saar, som Slangen bed.

Den har søgt dig den samlende Menneskeslægt,
det bedste den eied, den offrede kjækt,
den har givet dig Frugter og Blomster og Siv,
den har offret dig Blodets rindende Liv,
den har revet isønder de ømmeste Baand,
har slagtet sit Barn og slænget sin Aand,
den har myrdet din Søn — sin egen Gud,
og endnu af Gaaden den ei er løst ud.

„Du glidende Haab paa Tidens Elv
forstaar du ei: Offret maa være d i g s e l v!
Frygt ei for dit Hjerte, jeg hærde det vil
i Glød af min egen Kjærligheds Ild;
frygt ei for dit Sind, jeg vil gjøre din Pligt
til din Lykkes bedste, sagreste Digt;
frygt ei for din Vilje, jeg skaber i Løn
dig om fra en Jordens til Himmelens Søn."

50. Bliv Lys.

Hvor Himlen gløder i Purpur og Guld,
det siver til mig herinde paa Sengen,
det spiller paa Skogen, paa Agren, paa Engen,
det øser Farver med Haanden fuld.

O Lys, du Himlens og Jordens Gaade,
som løfter Livet af Puppen ud,
du Kraft, som bedst kan det Under raade,
det Hav af Lys, som vi kalder Gud.

Bliv Lys! du taagede Folkehjerne,
som intet ser midt i Solens Straaler!
Bliv Lys! du Hjerte for hvem Guds Stjerne
forgjæves fylder de gyldne Skaaler.
Naar engang Lysfunken i dig tændes,
og Hammen brister paa Lysets Bud,
da Mørkets Tanker som Halmen brændes,
da Menneske-Solbarn forstaar du Gud.

51. Samler Himmelskatte.

Samler, samler Himmelskatte,
dem kan Ingen fra Jer røve,
de kan trodse Ild og Type,
de kan trodse Dødens Prøve.

De er Vingerne, som hæve
vil din Sjæl til Evigheden,
der du finder gjemt og husket
hvert et kjærligt Ord herneden.

Hjertet hænger fast ved Skatten,
hvor den ligger, hvor den findes,
lad da Gud din Skat faa være,
da du fast til Gud skal bindes.

52. Til Jesus.

Helt fra Golgata! jeg knæler
ikke for dig som en Gud,
men jeg hilser dig, min Høvding,
som et Verdens Julebud,
Bud om Fred og Bud om Glæde,
Haab selv midt i størst Forlis,
Bud, at Helved skal forvandles
til Guds Æres Paradis.

Min og Jesu store Fader
giv os Gnisten af hans Aand,
saa din Sandheds Kraft saar hugge
sønder alle Fordoms Baand,
saa vi staar i alle Storme
opreist, modig, mild som ham,
villigt offre, villigt lide,
villigt favne Korsets Skam.

Giv os Tro og giv os Varme,
Kjærlighedens Julebrød,
giv os længselsfulde Arme
til at lindre Verdens Nød,
kast os selv og alt vort Arbeid
ned i Kravets Afgrund stor,
rens os der til ret at blive
Frelsere paa denne Jord.

58. Vor Pagt.

Giv mig din Haand min Broder,
vi To vil slutte en Pagt,
med Lys fra Gud i vort Aasyn
at staa mod Mørket paa Vagt,
at lytte til sagteste Hvisken
fra lidende Menneskehed,
at lægge os selv som Offer
paa Sonealteret ned.

Imellem Glassenes Klirren
og Jubel rundt fyldte Fad
der stiger en truende Mumlen
af Lidelse og af Had,
det kommer fra Kjælderdybet,
hvor, gjemt af Filler og Skarn,
sulter og fryser og lider
et udskudt Menneskebarn.

Og mellem Kirkernes Bønner
og tonende Salmesang,
der skjærer med Anklagestemme
et Skrig af en anden Klang,
det er Hylet fra Drikkehulen,
fra Skjøgehusenes Flom,
hvor „Aandens" Adam og Eva
praktiserer sin Kristendom.

Aa engang den vilde Latter
blir til Fortvivlelsens Skrig,
og engang den smilende Glæde
ligger som raadden Lig,
da bider Angerens Tænder,
da river Sygdommens Klør,
da er det Tid til at aabne
Haabets og Trøstens Dør.

O, lad os da lytte til Sukket
fra lidende Menneskehed
og lægge os selv som Offer
paa Sonealtret ned,
drysse lidt Haabets Blomster,
hviske et venligt Ord,
mætte Hungren med Smuler
fra Kjærligheds rige Bord.

Et Smil paa den Syges Ansigt,
en stammende, brændende Bøn,
en Mund, som bæver i Taarer,
— aa er det ei bedste Løn,
Saa skal vi vokse os rige,
rige paa Tak og Fred,
kalde fra Himmelens Aander
Velsignelse paa os ned.

Kom giv mig din Haand, min Broder,
vi To vil slutte en Pagt,
trofast den Kjærlighed løfte,
som for vores Dør er lagt,
løse de bundne Sjæle
og fri dem fra Fængslet ud,
med Haabets Lysning i Hjertet
føre dem frem til Gud.

54. Lovsong.

Tone: Lover den Herre.

Herren er stor, han som flyger paa Stormhestar sterke,
Herren er stor, som ber Naaden i Hondi til Merke!
Herren er stor!
Freden er komen paa Jord!
Myrkret bar Ljosgneisten sterke.

Herren er stor, som bur evigt i Ljoset det bjarte,
jagar som Doggi framfyre seg Skyerna svarte,
frostar ofs varm
inn til sin gudreine Barm,
andar ofs Freden i Hjarta.

Herren er stor, han som sviv millom solblanke Rader,
aldri paa Jordi no nokot meg saarar og skader,

Menneskja varm,
Guds Barn og Syndar so arm,
Domaren din er din Fader!

Herren er stor, so bøyg Kne alt, som Ande er givet,
hnebøyg fyr honom, som hev deg or Avgrunnen rivet,
lovsyng og bed,
takka fyr Ljos og fyr Fred,
Dauden er glupt no av Livet.

55. I Ulukka.

Er du stundom til Laatt og Glis,
kavar i stride Straumar,
lemn Ulukka paa Karmansvis,
Hjartat vert ei so snøgt til Is,
fram skal du altid vinna,
Vegen i Rotti finna.

Tru meg, Sjæli hev Vengjor paa,
kann inn i Himmelen sljuga,
Skyer skyggja vel, tjukke, graa,
altid glytter daa fram det Blaa,
der heve Gud sit Auga,
der kann du Sjæli lauga.

Ja Gud Fader deg fagnar blid
innum Armarne fine,
grøder Saaret, du fekk i Strid,
opnar Døri til Himlen vid,
kviskrar deg inn i Øyra
det sælaste, du kann høyra:

„Kom til meg du paa Vegen trong,
kom med din Sukk, di Taara,
eg skal hugga deg kvar ein Gong,
Sukken skal verta Sigersong,
Blomar springa or Saaret,
og fagraste Blom er taaret."

56. Kveldsbøn.

Du kjære Gud Fader eg bed til deg,
du vake i Nott uppyver meg,
aa tenk paa dei Smaa og paa Fa'r og Mo'r,
aa tenk paa heile di falne Jord,
aa tenk paa deim, som i Graat seg anka,
aa tenk paa deim, som paa Villstig vanka,
aa gjøym oss vel i din Faderfamn,
so let eg att Augo i Jesu Namn.

57. Morgensang.

Tone: I Osten stiger Solen op,
eller:
Op Alle, som paa Jorden bor.

Vaagn op min Sjæl og pris din Gud
i Gjerning og i Ord,
en Dag er lagt i solblankt Skrud
som Gave paa dit Bord.

Den spør, om du vil være glad
og være ren og god,
og slippe Hevn og slippe Had
og gi' de Svage Mod.

Den spør, om du vil kjæmpe kjækt
mod Løgn og Synd og Vold,
og skjærme dem, som stenes frækt,
med Sandheds stærke Skjold.

Den spør, om du til Suk og Graad
dig ømt vil bøie ned,
og hjelpe dem, som ei ved Raad,
og trøste dem, som led.

Den stiger stille uden Bram
et gudsendt Spørgsmaalstegn,
den spør, om du vil takke ham
for Solskin og for Regn.

Saa hil dig Dag, til Kamp mig hærd
du Himlens Sendebud,
saa gaar jeg trygt min stille Færd
i Pagt med Seirens Gud.

58. Aftensang.

Tone: Naar Solen ganger til Hvile.

Naar Kvelden sænker sig stille
over den travle Dag,
og Natten kommer med milde
svalende Aandedrag,
naar Stjernerne tindrer blanke
fra Himmelens høie Barm,
da dæmpes hver syndig Tanke,
da drukner hver jordisk Larm.

Da stiger Aanden helt stille
til Skjønheds og Renheds Hjem,
og Fremtids Synerne milde
dukker for Sjælen frem:
naar Gud til hvert Menneske smiler
og kalder sit Barn ved Navn,
naar hele Skabningen hviler
forklaret i Faderens Favn.

59. Hjemad.

Samme Tone.

Nu gaar det paa Veien hjemad,
ja hjemad, hjemad, hjem,
og altid, naar det gaar fremad,
saa bærer det ogsaa hjem;
hjem til vor Fader i Himlen,
hjem til vort renere Selv,
ja hjem til Aandevrimlen,
alt tvættet i Lidelsens Elv.

Hvor let det bliver at aande,
naar først vi fatter vor Pligt,
forvandler al Verdens Vaande
til Selvopoffrelsens Digt;
naar Styrke til Strid vi henter
fra dem, som er os saa nær,
som med sine Favntak venter
paa Seirens kronede Hær.

O kjære Fader i Himlen,
som elsker os, dine Smaa,
o løft os høit over Vrimlen
og lær os hjemad at gaa!
hjemad uden at bramme,
viet til Verdens Vel,
ja hjemad med Kjærligheds Flamme
varmt brændende i vor Sjæl.

60. Bøn i Sygdom.

Tone: Fjerran han är från de leende dalar.

Herre, forløs mig dog snart af mit Fængsel,
Smerten og Lidelsen sløver min Længsel,
du mig jo elsker, jeg ved det, jeg tror paa det,
:,: kommer du ei snart :,:

Faldne er Støtterne, Jordens Baand løste,
Ingen kan hjelpe mig, Ingen kan trøste,
du er den Eneste, elskede Fader god,
:,: kommer du ei snart :,:

Ak jeg jo ved, jeg bør vente taalmodig,
Sygdommens Tornekrans altid er blodig,
hjelp mig at vente og vokse ved Lidelsen,
:,: o men kom dog snart :,:

Engang jeg ved, at min Aand skal sig hæve,
da skal jeg juble, og da skal jeg leve,
Aanden som Fuglen skal frigjort og syngende
:,: flyve op mod dig :,:

Ak lad da Stunden, den salige, ile,
skjænk mig Hugsvalelse, skjænk mig din Hvile,
saa vil jeg segnende ligge og nynne paa:
:,: Fader kommer snart. :,:

61. Hvile i Gud.

Tone: Julvisa af Prins Gustav.

Lad Bølgerne slaa,
og Stormene gaa,
og Døden slaa herjende ned:
jeg hviler i Gud,
han frelser mig ud,
han gi'r mig sin himmelske Fred.

Guds Kjærlighed mild
kan te sig som Ild,
hans Naades stærkt luende Bræm;
jeg slibes skal ren,
som Guldsmedens Sten,
at funkle i hans Diadem.

Bel Sygdom og Nød
og Mangel paa Brød
kan tære paa Livsmarvens Saft,
dog Sjælen i Ro
kan haabe og tro
og bede om Seier og Kraft.

Og bare jeg vil,
nok Gud lægger til
sin Aandes livgivende Daab;
saa hviler jeg varm
ved Faderens Barm
og nynner mit Evigheds Haab.

62. Længsel.

Jeg drømmer saa tidt om det evige Liv,
jeg længes saa saart til den salige Fred,
da stilne skal Lidenskab, Had og Kiv,
da alting skal løses i Kjærlighed,
da Arme skal rækkes til Favntag for Slag,
da Hænder skal løfte hver higende Sjæl,
da Skjønhed skal straale i evig Dag,
da Aanden skal vokse sig sund og hel.

Som Grækenlands Vismand jeg gaar og ser,
om ei jeg kan finde Glimt af Gud,
men Dine jeg møder med griskt Begjær,
hvor Guddomsbevidstheden sluktes ud,
og hængende Munde og ludende Ryg,
Fornægten af Aand, Tilbeden af Krop,
og Liv, som er mærket af Smaalighed stygg,
er Tegnet paa Herrens kaldede Trop.

Dog springer der ud, som af Mørket en Gnist,
som lysende Stjerner paa Nattens Hvælv,
Helte, der er sig sin Guddom bevidst,
Kjærlighed, der kan glemme sig selv,
og Mødrenes Bønner og Børnenes Latter,
og Mænd, der ta'r Selvforsagelsens Daab,
de tænder det stille lysende Haab,
at endnu dog lever Guds Søn og Guds Datter.

Saa vil jeg da glædes i Haabet, og se
i Jordklumpens Hylle det pure Guld,
og skue det herlige, løvtunge Træ
i Skuddet, som netop titter af Muld,
og tro, at i Lidenskab, Had og Kiv
skal spire den himmelske Kjærlighed,
skal fødes det vordende, evige Liv,
skal skabes den salige Verdensfred.

63. Guds Røst.

Vi drives og tumles paa Livets Sjø,
slynges i Dybet, løftes mod Himlen,
stenes og krones af Menneskevrimlen,
drivende frem mod Evigheds Ø.
Da lyder en Røst saa mild og saa stille:
„jeg er din Gud, vær rolig, du Lille,
ved du ei, Verden bæres af mig?
ved du ikke, jeg elsker dig?“

„Aldrig fortvivle, aldrig forsage,
aldrig du bliver saaledes bøiet,
at ikke Taaren kan tørres fra Øiet,
at ikke Lyset bag Natten kan dage,
vent blot med Haab og taalmodigt stille,
jeg er din Gud, fat Mod, du Lille,
ved du ei, Verden bæres af mig?
ved du ikke, jeg elsker dig?“

Hvor lykkelig er vi da ei Venner,
som hviler i Armen paa slig en Fader,
som ved, at han vaager, ved, han forlader,
ved, at hans Hjerte i Ømhed brænder,
ved, at om Bølgerne bruse vilde,
hviskер han trygt: „mit Barn, vær stille,
ved du ei, Verden bæres af mig,
ved du ikke, jeg elsker dig?“

64. Sommersang.

Amerikansk Tone.

Jeg vandrer ensom paa Heien,
men øde paa hver en Led,
dog over mig hvælver sig Himlen,
med sin blaa Uendelighed,
og de mægtige Fjelde sig reise
op over Taagerne graa,
og bader i Sol sit Ansigt
og ser mod det evige Blaa.

Og jeg standser og beder stille,
at jeg ogsaa maa bli et Led
af denne Naturens dybe,
hellige, mystiske Fred;
op over Smaaligheds Taage
løfte min Gjerning mild;
som Bjergene bade mit Ansigt
i Kjærligheds varmende Ild.

Saa vandrer jeg ensom vidre,
og Bækken og Fuglene smaa,
de risler og synger rundt om mig,
de kan mine Tanker forstaa;
de suger ogsaa sin Næring
af Skjønhedens evige Barm,
de hviler ogsaa saa trygge
som Børn i Gud Faders Favn.

65. Pilgrimssang.

Tone: Til Österland vilde jag fara.

Til Himmelen Aanden min længes;
thi Jorden synes mig mørk,
jeg vandrer blandt Torne og Tistler,
jeg vandrer i stenet Ørk.

Her Lidenskab slummer som Bølger,
der fraadende pidskes mod Land,
som Skylag Løgnene følger
fra Mørkets og Syndens Land.

Jeg føler mig trist og ensom
i Verden vildsom og vid,
jeg gaar som en Pilgrim stille
imellem den vilde Strid.

O styrk mig du Himlens Herre
at holde Livskampen ud,
at straale din Kraft til Verden,
at afspeile dig min Gud.

I Ord og i Liv at kjæmpe
trofast helt til min Grav,
at segne som Korsets Ridder
alt over min Pilgrimsstav.

66. Mesteren kommer.

Tone: „Vreden din afvend" eller „Vingede Skare".

Veiene fyldes, Mængden haardt sig trænger,
Verkbrudne stønner: „skal vi vente længer!"
Da lyder Raabet som med Sol og Sommer:
„Mesteren kommer!"

Ja der han kommer, mild som Østens Morgen,
han, som kan tvinge Sygdommen og Sorgen,
og Raab sig løfter, som paa Hav en Bølge:
„Mester! vi følge!"

Mesteren stanser, og som Urkuens Kilde
sprudler hans Ord, livsalige og milde:
„Gud skal I følge, han for Synd og Smerte
eier et Hjerte.

I er hans Børn, hans Ånd i Eder lever,
han taler da, naar Hjertet lønligt bæver,
mig har han sendt sin Visdom at forkynde:
lad af at synde!"

Og han sig bøier til de syge Arme,
gyder i Blodet Livsens Kraft og Varme,
og de sig reiser, og de jubler, larmer:
„Hil dig Forbarmer!"

Og mellem Mængden Jesus stille skrider,
signer og læger alle dem, som lider,
og Raabet følger: „er det ei Elias? —
det er Messias!"

67. Himmeriges Rige.

Naar Fred skal Engang lyses paa Jorden,
og Sværdene om til Ploge smedes,
og Folk skal til Folk i Venskab kjedes,
og Arbeidet Jordens Drot er vorden.
Naar Uret skal for Retfærdighed vige,
Processer stanse, og Krig forstumme,
naar Mennesker ikke Had kan rumme,
da først er kommet Himmerigs Rige.

Naar alt, hvad Gud Herren skabte, er frit,
Og Ingen Jorden stænger og stjæler,
naar Broder kjærligt med Broder deler,
og mit det gjælder ogsaa for dit;

naar Alle er glade, og Alle er lige,
naar ingen Forret skal krænke Gud,
naar Fattigdom drives af Landene ud —
da først er kommet Himmerigs Rige.

Naar hvert et Hjem er blevet et Tempel,
hvor Herren dyrkes i Sandhed og Aand,
naar brudte er Overtroens Baand,
og Gud har paa Slægten sat sit Stempel.
Naar hver har sin egen Jakobs Stige
og løftes af Engle til Himmelens Gjæst,
naar hver er sin egen Konge og Præst,
da først er kommet Himmerigs Rige!

68. Guds Rige er inden i Eder.

Guds Rige er ikke det og det Sted,
det kommer ikke med Storm og Harm,
det ligger som en usynlig Sæd,
begravet i hver Menneskebarm.

Det vokser stille som Træet i Løn,
det styrkes af Aandens hellige Daab,
det dugges af Taarer, det næres af Bøn,
det suger Liv af det evige Haab.

I Stormveir det vokser sig rankt og smukt,
det fastner ved, hvad det offred og led,
og Kjærligheds-Gjerninger drysser som Frugt
ifra dets skyggende Krone ned.

O vær da Guds Tempel, og lad hans Aand
som hellig Lampe lyse i dig,
da bygger du her, trods Jordens Baand,
paa Gudsrigets evige Himmelvei.

Da spærrer ei Døden din Himmelfart
mod ham, som er Gudsrigets høieste Rod,
men med dig gaar Følget straalende bjart,
af Sjæle du frelste, fordi du var god.

Og der i Fuldendelsens straalende Sal,
hvor sønderrevet er Syndens Pjalt,
der Alle skal samles foruden Tal,
naar Gud er bleven i Alle alt.

69. Jairi Datter.

Pigen er ikke død — hun sover —
stands Jer Klage, I Grædekvinder!
ser I ikke, hvor Blodet vover
sig omt tilbage til blege Kinder?
Dinene atter faar Liv — de straaler,
Hjertet begynder atter at banke,
Ansigtet farves af rødmende Tanke,
og Glæden strømmer i Livets Skaaler.

Ved I da ikke, smaa Menneskebørn,
at Døden bare er Livets Vinge,
som bringer Jer Aand til at dirre og svinge
og kløve Skyen som kongelig Ørn?
at aldrig vi kan fra vor Fader falde,
som skaber og nærer og kysser Liv,
fra Mennesket ned til det usleste Siv,
og giver sin Kjærlighed ligt til alle.

Saa hulk da ikke og giv Jer over,
og læg ei Jert Haab og Mod paa Baaren
og dugg ei Døden med Vemodstaaren,
„se Pigen er ikke død — hun sover!"
Gud eier hende som Livets Barn,
han spreder for hende sollyse Enge,
og reder for hende Rosensenge
og spinder for hende Skjønheds Garn.

O tro paa Livet og Livets Fader,
gaa freidig til Livet igjennem Døden,
bag Dødens Taager gror Morgenrøden,
hvor Sjælen evig i Fryd sig bader.
Fra Skjønhed til Skjønhed, fra Zone til Zone
af Klarhed og Lys skal vi opad fare,
og hilses af Aandernes jublende Skare,
der forud for os fandt Livets Krone.

70. Maria ved Jesu Fod.

O lad mig faa sidde her ved din Fod,
du kjæreste Ven, du Mester god,
og læne Ho'det op mod dit Knæ,
og ingen Ting høre og ingen Ting se,
undtagen din Tales sødt rislende Strøm,
der kvidrer som Fuglens Vaarmorgendrøm,
og glemme det tunge, al Ve og al Vaande,
og løftes og vugges af Kjærligheds Aande.

O lad mig faa sidde her ved din Fod,
fortæl om vor Fader, som er saa god,
som elsker hver Draabe, han skjænkt har af Liv,
den lysende Stjerne, det skrumpede Siv,
som tjenes ved Kjærlighed, ikke ved Blod,
som hjelper og signer hver, som er god,
som lindrer og læger hvert selvvoldt Men,
som tvætter i Angers Taarer os ren.

Læg Haanden paa Haaret, o Mester øm,
og vug mig paa Talens sødt rislende Strøm,
da glemmer jeg Dagens Hede og Byrde,
da hviler jeg ud hos den gode Hyrde,
da smelter hver Isklump af Tanke og Hjerte,
da græder jeg ud hvert Had og hver Smerte,
da aabner jeg Favnen mod hver som en Broder,
da alle blir Søster og Fader og Moder,
da Sjælen sig luttret i Lyset bader;
thi Gud mig jo elsker, og Gud er min Fader.

71. Jesus i Getsemane.

Dyppet i Dødsangstens Rædsel og Ve,
isnet stiv af dens skjærende Aande,
kavende der i Fortvivlelsens Vaande,
ingen, ingen Udvei at se;
Vennerne sove, de andre vil romme,
Ingen hører i Himmel, paa Jord.
„Tag Kalken Fader! den blir for stor,
tag den — jeg kan ei — jeg vil den ei tømme!"

Jesus ligger i Haven og strider,
Sveddraaberne falder til Jorden som Blod,
han stønner, han skjælver, han bæver og lider,
han tigger ydmygt for Afmagtens Fod.
Da lysner det, stilt gjennem Natten svæver
en Engel til ham med Trostens Bæger,
og Angsten viger, sig Vunden læger:
„O Gud, jeg ser, at du endnu lever!"

Getsemane Stunder — Fortvivlelsens Krampe,
vig fra mig, hvis det er muligt saa;
men kommer I — o saa lad Engelen gaa
i Eders Spor med den lysende Lampe,
og hviske: „bag Korset er Himlen leiret,
bag Dødens Forhæng Opstandelsen venter,
den lidende Seierssjæl jublende henter
de Aandeskarer, som før har seiret."

O lad mig saa ligge stille og vente,
sluttet ømt i min Faders Arme,
vente paa Haab og vente paa Varme,
vente paa Skaren, som skal mig hente.
Og kommer saa Angstens Getsemanestund,
og Bølgerne true værre og værre,
o lær mig da sige med bævende Mund:
„ikke som jeg, men som du vil, Herre!"

72. Ikke Fred men Sværd.

Jeg kommer ikke med Fred paa Jorden,
jeg kommer med skjærende Sværd,
mit Ord skal trænge til Marg og Ben
og prøve, hvad Hver er værd.
Jorden ei længer sig døde skal
under Løgnens og Formens Sten,
Sandhed skal sprænge den, blæse Liv
i de mugne og stive Ben.

Jeg kaster en Ild i hvert et Hus,
som til Alvorsordet vil lytte,
jeg kalder til Kamp hver Kvinde og Mand,
fra Paladset til usleste Hytte;
en Fader skal reise sig op mod Søn,
en Datter imod sin Moder,
Husfolk skal strides, hvor før var Fred,
og Broder skal staa mod Broder.

Det Gamle vil staa, det Nye vil gaa,
det Gamle vil hvile og sove,
det Nye vil frem, det Gamle vil hjem
og offre i Fædrenes Skove.
Vildfarelsen tror, at den Sandhed er,
og rafer og knytter Haanden,
forstenede Former viser sig frem,
som var de besjælt af Aanden.

En Gang Seierens Dag skal gry,
naar Martyrtallet er fuldt,
naar Verden er træt af at slagte ned
med Øks og med Reb og med Sult.
Løft ikke Sværdet! — men lid og taal,
og bed og elsk og tilgiv,
og Kjærlighedsmagten skal skabe om
Verden til høiere Liv.